

պետուած, ինքնատիպ ու քմայքոտ, որոնք սկզբնական
զանգուածէն կը ձեւեն սս սիւնաւորումները, սրտառուչ
փափկութեամբ, ինչպէս նաեւ փեռեկտումներ՝ մազերը
փուշ-փուշ ընող: Ամէն հասակով: Մաթիկ գանոնք կը
նմանցնէ շատ բաներու, - մակաղած հօտի, խառնիխուռն,
ո՛րը ոտքի, որն ալ պառկած, շրջուած զանգակներու, ո-
րոնք տառապին իրենց համրութենէն: Որսորդ, վարժա-
պետ, հովիւ կը տպաւորուին սա պատկերաչարքէն: Գե-
ղացին կը տրտմի, հաւանաբար հողի պակասէն անգամ
մըն ալ այցուած, երբ կը մոլորի այդ ալիքներուն ներսը,
փնտռելու կորսուած ոչխարը: Օտարականը, գլուխը ճօ-
ճելով կը բարձրանայ իմաստութեան, երբեմն ապշեցու-
ցիչ խորութեամբ: Այնքան իրաւ է, որ ամէն ապրող
ինքնիրմով պայմանաւոր փորձառութիւն մըն է: Ամէն
ապրող գիտէ այնքան, որքան թուղթերու կայսրութեան
մը ինքնակայր, որ մոռցած (ապրիլը) ուրիշները վերլու-
ծելու կը ձգտի:

Օրը կը դառնայ դէպի էտինք: Աչնան տապը կոտ-
րած է քիչ մը թէեւ ժայռերուն երեսին գոլը, հեռու ու
դպող, տակաւին կը նեղէ մեր գնացքը: Վարերէն մու-
խեր: Դէմի կանանչ դարաստանին ոչխարները կուքֆի:
Հոն են հիմա հարսները, իրենց դոյլերով, կենդանիներուն
պտուկները հեշտագին շոյելով ու իրարու պատմելով
խոր, հոտաւէտ, տրտում բաներ...: Բոժոժները կու լան:
Ու հովը իր թեւերուն վրայ ճահիճէն զարկած է մժեղներու
փափկիկ ու թրթռուն շղարչը: Հարիւրաւոր զգայնու-
թիւններ, անկապ մտածումներ իրար կը հալածեն գան-
կիս տակ: Սրճարանը իբրեւ պատկեր կը բռնանայ մըտ-
քիս: Հարկահաւաքը՝ ուրիշ սարսափ: Գոհ եմ, որ վտանգը
առայժմ չի սպառնար սա տղոց:

Մեր տրիբո՞ւնը:

Ով գիտէ ինչե՛ր ունի գանկի տակով: Շատ պտտողը
շատ գիտէ, ըսած է ժողովուրդը:

Մինակ գիտո՞ւն: Ընկեր Մաթիկ Մելիքխանեանցը
անշուշտ յեղափոխական մըն է ու իբր այդ գինուոր մը